

[Gert Petersen.]

gjort, at folketinget ikke er blevet ført bag lyset af justitsministeren, idet justitsministeren vitterligt har sendt politiets efterretningstjeneste instruks svarende til det, som blev meddelt i den offentlige erklæring fra regeringen.

Men hermed kan efter socialistisk folkepartis opfattelse denne sag ikke være afsluttet, og jeg kan i og for sig heller ikke — selv om jeg synes, at forslaget var skævt og forkert og sigtede på noget, som ikke er rigtigt — acceptere den opfattelse, at der er tale om unødigt trætte. Der er tale om, at der er rørt ved visse problemer fra en efter min opfattelse forkert vinkel, men problemerne eksisterer. Det synes jeg nok vi har en meget stærk fornemmelse af.

Udvalget havde også, som det fremgår af betænkningen, lejlighed til at gennemse den grundlæggende instruks af 1953 for politiets efterretningstjeneste. Den er jo så umådelig hemmelig; men jeg må i hvert fald kunne tillade mig så meget som at sige, at den rystede mig, og at jeg i og for sig godt kunne tænke mig at forlange den offentliggjort. Jeg forstår ikke det hemmelighedskræmmeri, slet ikke efter at have set den. Jeg mener ikke, at det, at en sådan instruks var offentlig, på nogen måde ville genere, skal vi sige den legitime og for os også acceptable del af en sådan virksomhed, nemlig bekæmpelse af spionage og udenlandske forsøg på at trænge ind. Men der er da ingen som helst tvivl om, at en offentliggørelse ville medføre en ganske alvorlig debat om efterretningstjenestens beføjelser, og det er vel grunden til, at det ikke er sket, selv om jeg altså ikke tror, at det ville stride mod saglige hensyn.

Hvor store disse beføjelser er, fremgik allerede af justitsministerens udtalelse her den 20. november sidste år — Folketingstidende 1969-70, sp. 1396:

„Det er klart, at vurderingen af, hvad der er rimelig mistanke for ulovlig politisk virksomhed, i første omgang træffes af selve den registrerende myndighed, nemlig efterretningstjenesten.“

Så siger man, at vi har jo domstolene, men hvis man skulle måle efterretningstjenestens indsats efter, hvad der når frem til domstolene, så er denne indsats jo stort set lig nul, og det ved vi alle, at det er den ikke. Så henviser man til kontroludvalget. De oplysninger, jeg

har fået vedrørende kontroludvalgets virksomhed og indsats, virker ikke overvældende betryggende på mig. Jeg har fornemmelsen af, at det er temmelig begrænset, hvad dette kontroludvalg kan overkomme med hensyn til kontrol.

Det er noget vanskeligt at diskutere disse sager offentligt, fordi de er omgivet af så meget hemmelighedskræmmeri, men jeg kunne dog have lyst til at spørge det radikale venstres ordfører, hr. Svend Haugaard, om han stadig efter det overståede udvalgsarbejde står ved den udtalelse, han fremsatte under første behandling af denne sag. Den 14. januar 1970, Folketingstidende 1969-70, sp. 2475, sagde hr. Svend Haugaard:

„Jeg mener, det er en meget stor forbedring af den hidtidige ordning, at der nu skelnes mellem lovlig og kriminel handling, og at kun de sidste bliver registreret — og det er der altså ikke nogen fra radikal side der nogen sinde har benægtet, at registrering af kriminelle foregår og fortsat er nødvendig.“

Nej, det sidste ved vi udmærket, men det drejer sig om første halvdel af citatet; vil hr. Svend Haugaard stadig stå ved efter overstået udvalgsarbejde, at det kun er kriminelle handlinger, kriminelle personer, der registreres, og begrebet kriminelle personer, kriminelle handlinger, er jo i og for sig entydigt? Der kan ikke være så meget at diskutere dér, og jeg vil meget gerne høre hr. Svend Haugaards mening, nu efter at vi har haft udvalgsarbejdet.

Der har været talt om, at der blev vedtaget en dagsorden af regeringspartierne herinde om, at denne instruks måske skal revideres, når de løbende retssager er afsluttet. Nu er, så vidt jeg ved, trotylsagen afsluttet, og sagen mod Frölich i forbindelse med Kejsergadesagen er vist faldet temmelig meget til jorden; tilbage står nogle sager imod Politisk Revy, Information, Vietnam-Solidaritet osv. Når de nu er overstået, så går jeg ud fra, at regeringen går i gang med at revidere instruksen, som jo er fra 1953, fra den kolde krigs mest kolde tid. Hvis man ikke vil offentliggøre den gældende instruks — og det vil man formodentlig ikke — så synes jeg i hvert fald, man må forvente, at folketinget inddrages, når den nye instruks skal udfærdiges, og at den nye instruks offentliggøres.

Men jeg bliver nødt til at knytte nogle fle-